

Diši!

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Maja Ručević

LEKTURA

Mirjana Paić Jurinić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

TISAK

Kerschoffset d.o.o.

Zagreb, svibanj 2024.

NASLOV IZVORNIKA

Respire!

Copyright © 2020, Éditions Eyrolles, Paris, France

Croatian edition arranged through Corto Literary Agency

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2024.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-8481-13-0

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001227551.

MAUD ANKAOUA

Diši!

POETIKA

Sadržaj

Okus kokosa	5
Životopis	7
Dogovoreno!	14
Hitan slučaj	21
<i>Flashback</i>	27
<i>Coco-loco</i>	31
Matrix	49
Pričekajmo pa ćemo vidjeti	57
Na putu	64
Divan otok na moru	72
S pogledom na more	76
Emocije	79
Nasuprot uvjerenjima	90
Roštilj	96
Tišina	101
Povjerljivo	114
Točka pritiska	118
<i>Like!</i>	128
Bosonogi	132
Još jedan korak	140
Ne, hvala!	147
Obiteljski ručak	157
Kamo odlaze riječi koje nikada ne izgovorimo?	160
Bestežinsko stanje	168
Miris limunske trave	175
Sjaj u očima	180
Pismo moru	185

Bolji profil	189
Štafeta	193
Igra moći	197
Naruči!	201
S one strane uma	210
<i>On/Off</i>	215
Pod svijećama	218
Otvorena srca	222
Lou od mora.....	230
Bez okolišanja.....	234
Istina	239
Svođenje računa	245
Beskrajno	252
Otac i sin	256
Iznenadjenje	266
Ako me voliš.....	272
Jedina zvijezda na nebu	278
Stvoreni jedno za drugo.....	284
Do skorog viđenja	290
Po primitku računa	294
U jednom pravcu.....	298
Bangkok – Pariz – Brest	302
Između njih dvoje	305
Pismo.....	309
Zauvijek	313
Ona te toliko voli	316
Epilog	320
I za kraj.....	323
Hvala.....	325

*Tebi, ljubavi moja,
koja si uz mene već dvadeset godina.
Vama, dragi čitatelji,
zbog kojih sam se odvažila biti svoja.
Želim vam čudesno putovanje.
Beskrajno zahvalna,
Maud*

Pismo čitateljima

Dragi čitatelji,

svakoga jutra, kada se probudim, čitam vaše dirljive poruke, počašćena povjerenjem koje mi ukazujete. Dirnuta sam riječima koje mi upućujete u našim susretima. Dajete mi najljepši mogući dar: prihvaćate me takvu kakva jesam, sa svim mojim patnjama, neuspjesima, ranjivošću, ali i snagom. Hvala vam što mi dopuštate biti onom koja jesam. Hvala vam što mi pokazujete svoju Ljubav koja me svakoga dana pokreće, pomaže mi u napretku. Zbog nje rastem, postajem autentičnija, ispravnija, cjelovitija.

Otkako je objavljen moj prvi roman, toliko se toga dogodilo između nas da sam ovu drugu knjigu jednostavno morala napisati otvorena srca, bez zadržke, a za to ste zaslužni vi. Željela sam s vama podijeliti svoje životno iskustvo i spoznaje, u nadi da će vam i dalje pomagati na vašem putu, da, baš s vama zbog kojih je moj roman Prvi dan ostatka tvog života premašio sva moja očekivanja, s vama koji ste me pustili u svoju blizinu i čitate moje rečenice s toliko entuzijazma.

Jedva čekam da na ovom putovanju upoznate moje

nove prijatelje, i nadam se da će vam se svidjeti... Oni se, svakako, raduju susretu s vama.

Ušli ste u moj svijet, a ono što nas povezuje nemam potrebu objašnjavati, radije to živim...

Do ponovnog susreta, čuvajte se, sve vas grlim.

A svi vi koje još ne poznajem, nadam se da se uskoro vidimo!

Želim vam sve najbolje.

S ljubavlju,

Maud

Okus kokosa

*Ljudima nije uvijek potreban savjet,
ponekad im je potrebna samo nečija ruka,
uho koje bi ih poslušalo i srce koje bi ih
razumjelo.*

Marcel Prévost

Kakva šteta! Odlaziš, a nisi kušao moj *coco- loco!*” Mallo se naglo trgnuo. Hladna cijev pištolja odmaknula se za centimetar od njegove znojne sljepoočnice.

“Tko ste vi? I što radite u mom uredu?”

Nasuprot Mallou stajala je starija gospođa i široko se smiješila. Preko svoje haljine svezala je pregaču, a kosu uredno počesljala i zategnula. Netremice je zurila u mladića čiji je pokret ostao kao zaleđen u zraku. Iako je bila visoka samo metar i pedesetak centimetara, zračila je nekom posebnom snagom i spokojem. Ubrzanim korakom prišla je radnom stolu i pružila mladiću aluminijski tanjur pun okruglih kolačića. Miris kokosa proširio se prostorijom.

“Moja kći kaže da nema boljih na cijelom Tajlandu.”

“Pa stvarno... Zar ne vidite da nije trenutak za to? Prepali ste me kad ste banuli... Zamalo sam pucao bilo kamo!”

Otkud se stvorila ta žena? U tri mjeseca koliko je radio za tvrtku XSoftware, Mallo je nikada nije vidio. Zašto se pojavila baš u trenutku u kojem se spremao donijeti najvažniju odluku u životu? Neće mu valjda neka neznanka pokvariti planove?! Njegova tuga za tren se pretvorila u bijes.

“Molim vas, smjesta izađite!”

Starija gospođa pažljivo je odložila tanjur na stol i uzmaknula korak. Miris kolačića draškao je Malloove nosnice. Bez ijedne riječi, i dalje je stajala ispred njega, smiješeci se i ne pokazujući nikakvu namjeru da brzo ode. Suosjećajnim i spokojnim pogledom razoružala je mladića. Nije mu preostalo drugo nego spustiti pištolj i prihvatiti novonastalu situaciju.

Sranje! Ne mogu čak ni otići na miru!, pomislio je.

Žena je ponovno smireno prišla stolu i uzela jedan kolačić.

“Vjeruj mi, kušaj ih dok su topli. Pucati možeš i poslije.”

Da pucam “poslije”? Pa ona se meni ruga!

“Zašto bih vam vjerovao? Čak ne znam ni tko ste.”

Žena se upravo spremala progutati zalogaj, pa je prekrila usta kako bi pristojno odgovorila.

“Oprosti, nisam se predstavila. Moje ime je Phueng, radim ovdje kao spremačica.”

Uporno mu je pružala ruku, tako da se jednostavno morao rukovati s njom.

Životopis

*Nema smisla zaposliti pametne ljude,
a onda im govoriti što da rade.*

Steve Jobs

Tri mjeseca prije.

“Ma pogledaj samo tu malu guzu!” uzviknuo je Matthieu u zanosu.

“Suzdrži se malo”, dobacila mu je Marie-Odile, voditeljica Odjela za ljudske resurse, koja također nije mogla skinuti pogled s novog kolačića koji je prolazio iza staklenih pregrada.

Mallo je koračao hodnikom s Bertrandom, izvršnim direktorom tvrtke XSoftware koji mu je pokazivao radno mjesto.

“Ova je zamjena pun pogodak, zar ne! Kada umjesto Diplodoka¹ ujutro ugledaš Keanua Reevesa, odmah ti se probudi volja za životom.”

¹ Prapovijesni gmazovi duga vrata i repa (*Diplodocus carnegii*) iz obitelji dinosaura. (prim. prev.)

Vitka stasa, bademastih očiju i četvrtasta lica uokvirena razbarušenim pramenovima kose, Mallo je doista izgledao kao kakva američka zvijezda. Odjeven u svjetlosivo odijelo s otkopčanom bijelom košuljom, s računalom u torbi prebačenoj preko ramena, izgledao je vrlo elegantno. Iza njega, brzo je koračao Bertrand zvan Diplodok, točnije, u prvi plan najprije je izbijao njegov trbuh, a tek onda ostatak tijela. Svojim niskim stasom i izbočenim trbuhom jako je odudarao od Malloa.

Marie-Odile istodobno je zurila u njih dvojicu i letimično pregledavala Malloov životopis.

“Pogledaj samo što mu sve piše u životopisu! Harvard, Sveučilište Columbia u New Yorku i, ni manje ni više, Silicijska dolina! A nije mu još ni trideset godina!”

Matthieu se nadovezao:

“Guglao sam ga. Financijski mediji su jednoglasni: ima fantastičan smisao za strategiju! Obogatio se prodajom svoje tehnološke tvrtke na burzi. Otada su sve tvrtke u kojima je radio kao savjetnik, dospjele na top-liste najuspješnijih. Taj tip koštat će nas pravo malo bogatstvo!”

“Vidim da nisi izgubio svoj njuh financijskog direktora!”

Matthieu je prišao Marie-Odile iza leđa kako bi poblizje proučio životopis novog kolačića, a onda kažiprstom pokazao na rubriku u kojoj je Mallo naveo slobodne aktivnosti.

“Gastronomija i jedrenje! Još kad bi ga vjetar otpuhao na moju stranu, teško bih odolio toj anđeoskoj faciji.”

U tom trenutku u ured je ušla Zoé.

“Što to smišljate vas dvoje?” upitala je ugledavši Matthieua, koji se uzbuđeno vrpolio iznad Malloove fotografije.

“Sad se dolazi na posao?” blago ju je ukorila Marie-Odile.

Mlada pravnica na pripravničkoj praksi zamahnula je svojom vizom i uzviknula:

“Produljena za osam mjeseci, zahvaljujući tebi, Mao! Dokumentacija je bila savršena, odobrili su mi vizu za tren oka. Ali, zato sam puna dva sata morala čekati pečat!”

Dok su njih troje komentirali pridošlicu, Mallo je polako otkrivao svoje novo radno mjesto, ali i nesuglasice koje su vladale između Bertranda i ekipe. Svaki put kada bi izvršni direktor ušao u neki *open space*, svi bi spustili pogled i prestali se smijati, a ozračje bi postalo napeto. Bertrand je izgubio povjerenje svojih zaposlenika. A sastanak koji su održali tog jutra bio je vrhunac: pod utjecajem alkohola, Bertrand je najprije izvrijeđao zaposlenike, a potom se mrtav pijan srušio u svoj naslonjač, ostavivši Malloa samog sa svim tim izbezumljenim ljudima.

“Došao sam pomoći vašem izvršnom direktoru”, morao je improvizirati Mallo. “Kao što znate, K-Invest je kupio vašu tvrtku i ima s njom velike planove.”

Mallo je već tri godine obavljao različite poslove za investicijske fondove. Posljednji u nizu, K-Invest, angažirao ga je radi restrukturiranja poslovne strategije, nedavno preuzete male softverske tvrtke XSoftware.

Jedan od zaposlenika odmah ga je prekinuo:

“Ne morate okolišati, svi znamo da ovdje već

mjesecima vlada rasulo! Jeste li vidjeli u kakvom je on stanju?” dodao je pokazujući prstom na Bertranda.

Mallo je pokušao popraviti situaciju:

“Moj zadatak bit će upravo to, razraditi strategiju s vašim izvršnim direktorom.”

Unatoč tome što se sjajno snalazio s financijama i procjenjivanjem, Mallo nije bio najspretniji u ljudskim odnosima. Odrastao je u teškim i izazovnim uvjetima, a s vremenom je njegov mozak naučio razmišljati isključivo racionalno i strateški.

“Idemo, svi na posao”, izgovorio je pomalo odrješitim tonom koračajući prema izlazu iz prostorije, istodobno vukući Bertranda za rukav.

“Lako je to reći”, dobacio mu je jedan inženjer. “Otišli smo iz Pariza nadajući se uzbudljivoj i kvalitetnoj pustolovini, a umjesto toga, već se mjesecima raspadamo!”

“Misliš padamo... Od alkoholnih isparavanja...”, promrmljao je drugi zaposlenik. “Nema nikakva plana, stalno pljušte uvrede i prijetnje, pod stresom smo i pritiskom, nema pravih smjernica, iako se Marie-Odile i Matthieu trude pomoći nam. Kako išta raditi u takvim uvjetima?”

“Zato sam ja tu, analizirat ću sve te probleme”, uporno je ponavljao Mallo, kako bi se izvukao iz neugodne situacije.

“Nama nije potreban revizor, to mogu i ja! Nama treba izvršni direktor!”

Na te je riječi voditelj istraživanja ustao, a za njim su, prema izlazu, krenuli i ostali.

*

Otkako je održan taj sastanak, situacija se nije mijenjala nabolje i Mallo je brzo postao svjestan da će se prvotni zadatak, koji je trebao trajati nekoliko tjedana, itekako oduljiti. Mjeseci su prolazili, a u tvrtki je i dalje vladalo toksično ozračje. Miris Bertrandova alkohola, koji se tvrtkom širio već od ranih jutarnjih sati, odražavao je istinu o njegovu nepredvidljivom upravljanju poslom, koje se više svodilo na svakodnevno ispijanje izvjesnih količina viskija nego na rad. Mallo bi ga redovito zatjecao kako s praznom bocom viskija u ruci izvaljen hrče na kožnom kauču, obasjan sunčevim zrakama što su prodirale kroz prozor. Izvršni direktor bio je u mnogo većoj mjeri zainteresiran za kvalitetu viskija nego za izvješća i prijedloge mladog savjetnika.

Mallou je ta situacija uskoro postala nepodnošljiva, tim više što ga azijski svijet nikada nije pretjerano privlačio, a i prebrzo je morao napustiti New York. Nedostajao mu je njegov udobni stan u potkrovlju na Manhattanu, a snažne glavobolje koje su ga mučile u posljednje vrijeme samo su pogoršavale tjeskobu. Žurilo mu se kući, ondje su ga čekali mnogo uzbudljiviji zadaci.

Stoga je, nakon što je po tko zna koji put analizirao situaciju, najzad odlučio: obavijestit će telefonski K-Invest o aktualnim problemima. Bilo je vrijeme da Bertrand ode na liječenje i da tvrtka dobije sposobnog direktora, koji će znati motivirati zaposlenike i iznova potaknuti kreativnost mladih inženjera.

To je bilo sve što je mogao poduzeti, jednostavno

nazvati investitore i brzo se vratiti svom pravom životu u kojem je uživao i u kojem se vlastitim snagama uzdigao i postao ugledan poslovni čovjek.

Dok se spremao obaviti taj oslobađajući telefonski razgovor, začuo je kako mu u džepu sakoa vibrira mobilni telefon. Na zaslonu je ugledao propušten poziv od Marca, svog liječnika iz djetinjstva, kojeg je slučajno i na svoje veliko iznenađenje sreo u Bangkoku tijekom jednog pregleda. Kod istog tog Marca pisao je školske zadaće u razdoblju kada je ostao sam, nakon što mu je umrla majka. Sledio se kada je čuo poruku koju mu je Marc ostavio putem govorne pošte:

“Dugo se poznajemo, pa nema potrebe okolišati. CT snimka pokazala je ozbiljan problem u području mozga. Dođi što prije do mene u bolnicu, ondje sam svakog jutra.”

Mallo je u tom trenutku zaključio da njegove glavobolje nisu bezazlene. No tek je u bolnici, dva sata nakon te poruke, shvatio što ga čeka.

Dok je stajao pred vratima dr. Marca Dormeuila, načuo je razgovor u čekaonici:

“Izgledaš zabrinuto, Marc. Je li sve u redu?”

“Shrvan sam!”

Mallo je odmah, unatoč buci koju je proizvodio aparat za kavu, prepoznao liječnikov glas.

“Zbog dijagnoze u slučaju Sandler?” upitao je liječnika kolega. Očito su govorili o njemu.

“Da. Ostavio sam mu poruku preko telefona, ali ne znam kako ću mu to priopćiti.”

“Upravo smo o tome razgovarali na sastanku, ništa se ne može učiniti. To je rijedak oblik degeneracije mozga.”

“Znam, jasno mi je. I to me najviše izluđuje. Pa neće valjda postati biljka u tim godinama!”

“Želiš li da mu ja kažem?”

“Ne. To moram ja učiniti. Nikada se neću naviknuti na takve situacije. Ponekad mi jako teško pada moj posao.”

Mučna tišina zavladała je prostorom. Mallo se okrenuo i jedva odvuкао do izlaza.

Još neko vrijeme lutao je besciljno ulicama, a onda se zatvorio u svoj ured do kraja dana. Nekoliko dugih i mučnih sati, pred natečenim očima prolazio mu je cijeli život. Tragična smrt majke, jadno ponašanje njegova oca koji se prepustio alkoholu i radoholizmu, a onda ga ostavio djedu i baki, Kapetanu i Madou, koji su mu tako silno nedostajali da to ni sam sebi nije imao snage priznati. A... Justine. Što je s Justine? Gdje je i što radi? Htio ju je nazvati, ali je odustao. Čemu?

Vođen nekim unutarnjim nagonom, uputio se u Bertrandov ured, gdje je pronašao bocu viskija i dobro potegnulo, sjedeći u kožnom direktorovom naslonjaču. Tekućina mu je palila grlo, no nije mogla smiriti silinu njegovih osjećaja.

Već pomalo opijen, počeo je kopati po ladici Bertrandova radnog stola. Pronašao je pištolj.

Duboko je udahnuo, namjestio cijev pištolja na sljepoočnicu, zatvorio oči i u sebi izbrojio:

1, 2...

Dogovoreno!

*Vrijeme koje nam u životu preostaje
važnije je od svih minulih godina.*

Lav Nikolajevič Tolstoj

Slušajte, Phueng, te vaše slastice stvarno su ukusne, ali večeras nije trenutak za to. Zaista nisam raspoložen!”

“Vidim. A ipak si živ!”

Mallo je ostao bez teksta. Unatoč snažnom azijskom naglasku, Phueng se sjajno sporazumijevala na francuskom, a k tome, obraćala mu se s *ti*, i to s nekom nevjerojatnom smjelošću.

“Govorite francuski?”

“Da, učim ga već nekoliko godina. Važno mi je to.”

Oči starije žene svjetlucale su dok je govorila.

“Težak je i jako se razlikuje od tajlandskog, ali zahvalna sam što razgovaraš sa mnom večeras, da mogu malo vježbati. Kako ti se mogu odužiti?”

“Ma nema potrebe! Ionako nemam vremena za čavrljanje...”

“Da, pretpostavljam da imaš pametnija posla od brbljanja sa svojom spremačicom!” odgovorila je smiješeći se.

Mallo je na trenutak pomislio da joj u glasu čuje natruhu ironije, ali bila je potpuno iskrena. Otpio je gutljaj vode iz plastične boce koju je uzeo sa stola i kušao te čuvene slastice koje je Phueng pripremila. Karamelizirana kapica prožeta toplim kokosovim mlijekom odmah je ublažila gorčinu večeri. Mallo je osjetio kako mu pod zubima krcka zrnca lotosa iz kolačića.

Phueng je spokojno čekala njegov sud.

“Imate pravo, fantastični su!”

“Vidjet ćeš, drugi je još bolji.”

Na trenutak je zastala pa nastavila:

“Vidjela sam da ne voliš moje *coco-locose*. Svake večeri pronadem tvoj tanjur netaknut, u kanti za smeće.”

“Znači, meni ste dali svoju večeru!?”

“Ne, to su bili tvoji kolačići. Donosim ih svima u tvrtki. I svi ih obožavaju, osim tebe.”

Prstom je pokazala na tanjur, nutkajući ga novom porcijom. Nije imao izbora.

“Zatvori oči i usredotoči se na teksturu i okus.”

Blago slatkasti okusi miješali su se suptilno u njegovim ustima, izazivajući velik užitak. Na trenutak, Mallo se osjetio gotovo sretnim. Posve zatečen tim stanjem, otvorio je oči i ugledao Phueng, koja se zadovoljno smiješila.

“I, jesi li i dalje sto posto siguran da je sve tako beznadno?”

Potom je zatvorila oči i prostorijom je zavladala tišina. Mallo je naglo postao svjestan svoje situacije. Počeo je zamišljati kako se njegov mozak raspršuje po zidovima ureda i obuzeo ga je strah. Hoće li patiti? Što će propustiti odlazeći s ovoga svijeta? Njegov život bliži se kraju, a poslije... Ima li išta poslije? Glavom su mu odzvanjale liječnikove riječi: "Ne možemo mu pomoći"; "Najviše nekoliko tjedana". Što ga čeka ako pusti da smrt dođe prirodno, sama od sebe? Hoće li ga boljeti? Nije bio siguran želi li to sve znati.

"Da, gotovo siguran", najzad je promrmljao.

"Gotovo siguran ne znači da si sto posto siguran. Dakle, dio tebe i dalje vjeruje da nije sve beznadno."

Starija žena nastavila je razmišljati naglas:

"Koliko vrijedi jedan dan tvog života?"

"Molim?!"

Phueng je mirno ponovila pitanje. Mogao je očekivati sve, ali ne i takvo pitanje.

"To je nebitno", pokušao se izvući.

Situacija je postajala sve neugodnija. Mallo je bio svjestan da ta hrabra gospođa ni za cijeli svoj život ne bi mogla zaraditi iznos koji je njemu potreban za jedan njegov račun. Ali, nije ju htio uvrijediti.

"Naprotiv, to je jako bitno. Hajde, reci mi! Večeras razgovaramo iskreno, nemamo vremena za gluposti. *Business is business.*"

Tko je bila ta osoba, taj napola anđeo, napola vrag koji je, nakon što ga je nagovorio da pojede te *dream cakes*, odjednom govorio o novcu?

Glava ga je zaboljela još više.

“I, koliko?” nestrpljiva je bila žena.

“Jedan dan – 3000 eura”, rekao je, nadajući se da će tako okončati sve apsurdniji razgovor.

Pitala je, eto joj odgovora!

“Koliko je to u tajlandskim bahtima?”

E sad je već bilo dosta zezancije. Malloov se glas uozbiljio.

“Sad je dosta. Imao sam napornu večer. Moram kući. Idite i vi kući. Zahvaljujem vam na svemu, ali molim vas, idite!”

Phueng je usredotočeno brojila na prste. Nešto je mrmljala na tajlandskom i Mallo je shvatio da iznos koji joj je rekao, pokušava pretvoriti u domaću valutu.

“Možeš li odgoditi samoubojstvo na trideset dana? Ja ću kupiti tih trideset dana!”

“Vi ste ludi!”

“A ti si već petnaest minuta trebao biti mrtav! Stoga, molim za malo poštovanja! Budući da ti vrijeme ionako istječe, možeš li mi prodati tih trideset dana? Mislim da sam zaslužila pravo prvokupa.”

Zapanjio ga je pravni i računovodstveni rječnik kojim se služila Phueng

“Ni manje ni više?” izletjelo je Mallou ironičnim tonom i kroza smijeh.

“Pa tako vi poslovnjaci razgovarate u tvrtkama, zar ne? Dobro, ti mi daš deset posto popusta, a ja ti platim za 45 dana?”

Phueng mu je pružila ruku kako bi zaključila posao. Mallo je zapanjeno pogledavao uokolo, tražeći skrivenu kameru. A onda se morao nasmijati, zaprepašten staričini nevjerojatnim smislom za pregovore.

“Vi se šalite, zar ne? Mene ste našli zezati?”

“Nipošto. To je vrlo poštena ponuda. Oboje smo na dobitku.”

Mallo je zašutio, ne znajući ni sam čudi li ga više njezina neustrašivost ili lakomislenost. No duboko u sebi bio je zadivljen tom ženom koja je na njega imala čudan utjecaj, kakav nije imao nitko. Čak ga je te turobne večeri uspjela umiriti.

“I, što ćete me tražiti zauzvrat, za otkup trideset dana mog života?”

“Reći ću ti kada dođe vrijeme za to.”

“Ne mislite valjda da ću olako pristati na dogovor čije uvjete ne znam?”

“Što možeš izgubiti?”

“Slobodu izbora!”

“Vidjeli smo kamo te to dovelo”, ironično je rekla Phueng, a potom nastavila bez okolišanja i ozbiljnim tonom.

“Sinko, bit ću otvorena. Ako si sebi želio oduzeti život i napustiti sebe na taj način, znači da si u životu osjetio nečije bolno odbacivanje. I vjeruj mi, govorim ti iz iskustva, o tome mnogo znam, postala sam pravi stručnjak po tom pitanju. Mislim da znam kako se možeš izliječiti od toga. Ali, da bismo u tome uspjeli, treba nam tih trideset dana.”

“Vi ste baš hrabri! Ne znate ništa ni o meni ni o mom životu. Pojavite se niotkud i tvrdite da me možete izliječiti? To što sam na izmaku snaga ne znači da vjerujem svakom prevarantu na kojeg naiđem! Nisam idiot!”

“Nemam dovoljno informacija da bih postavila jasnu dijagnozu.”

Mallo joj je zaprepašteno odbrusio:

“A što ja imam od sve te priče? Zašto biste kupili mojih trideset dana? Meni taj novac ne treba, ja umirem!”

Zatim je spustio pogled.

“Ne znam čak ni hoću li za mjesec dana biti živ.”

“Hej, sinko, a kada neki tvoj klijent potpiše ugovor, njega ne pitaš što *ti* imaš od toga, zar ne? Samo mu objasniš koje on koristi ima od toga.”

Phueng se pokazala vještom u poslovnoj strategiji. Izgleda da ga je baš htjela izbaciti iz takta, pa je ustala i izjavila:

“Ali, ipak ću ti reći što ti imaš od toga. U najboljem slučaju, izliječit ćeš se. U najgorem, moći ćeš reći da si sto posto siguran!”

Kako je mogla takvo što tvrditi, a pojma nije imala ni o njegovoj bolesti niti je bila liječnica? Mallo je znao da mu neće moći pomoći. A sad mu je već bilo dosta tog cirkusa. Međutim, kada mu je Phueng ponovno pružila ruku kako bi zaključila dogovor, automatski se s njom rukovao.

“Počevši od sada, tvoji dani pripadaju meni! Prvi dan bavit ću se podešavanjem.”

“Podešavanjem?” ponovio je Mallo.

“Da, utvrđivanjem. Ti slobodno radi svoj posao.”

“Što to znači?”

“Pa ne znam, recimo... Jesi li dovršio svoj zadatak ovdje u tvrtki? Jesi li rekao kolegama što im želiš reći?”

“Ne! Daleko od toga!”

“Pa počni.”

“A što bih im trebao reći, po vašem mišljenju?”

“Ono što misliš. Već tri mjeseca šutke promatraš situaciju koja ti se ne sviđa. Vrijeme je da se i ti malo izjasniš.”

“Nisam plaćen za to.”

“E sad jesi! Hajde, nemaš što izgubiti. Ionako uskoro odlaziš s ovoga svijeta. Vidjet ćeš, bit će ti lakše ako to učiniš.”

Phueng je uzela pištolj sa stola.

“Vratit ću ti ga po isteku dogovora.”

Potom je primijetila da je pištolj zakočen.

“Morat ću te naučiti kako ga koristiti!”

Hitan slučaj

*Kada svjesno dodirujemo svoju patnju,
počinjemo je preobražavati.*

Thich Nhat Hanh

Mallo je sljedećeg dana neprestano razmišljao o toj večeri koja se, da se u sve nije uplela ona žena, za njega mogla okončati ili tragično ili oslobađajuće. Sjedio je u svom uredu i razmišljao o njezinim riječima. Ispuniti svoj zadatak... Reći iskreno što mislim... O čemu je govorila? O njegovim kolegama? Jedva ih je poznao. Ili o njegovu šefu? Pa on je pijanac! Je li se to moglo odnositi na one koji su ga najdublje povrijedili i razočarali, na one utvare koje ga progone već godinama, na izdajnike, lažne prijatelje, Benjamina, Justine, ili još gore, na onu kukavicu od njegova oca? Što se više prisjećao svojih rana, to mu se zadatak činio manje izvedivim. Bilo mu je žao što je toj ženi dopustio da mu oduzme oružje. Trebao je jednostavno pucati i sa svim tim završiti.

Dok je prolazio kroz opustjeli *open space* tvrtke, odjednom je čuo kako u Bertrandovu uredu vrišti žena.

Prepoznao je glas Marie-Odile, voditeljice Odjela za ljudske resurse. Brzo je otvorio vrata i zatekao je kako se pokušava osloboditi stiska muškarca koji se privijao uz nju.

“Ostavi je na miru, odmah!” umiješao se Mallo i nasrnuo na muškarca.

Bertrand se okrenuo prema njemu, pijan i zbunjen. Unatoč svojoj patnji, Mallo je osjetio kako mu se bijes skuplja u šaci. Sva ona ljutnja koju je godinama gomilao u sebi, obrušila se kroz tu šaku ravno u lice pedesetogodišnjaka, koji se od siline udarca srušio na pod.

Matthieu je uletio u ured točno u trenutku kada se dogodio udarac i odmah stao ispred Marie-Odile ne bi li je zaštitio. Mallo se naslonio na zid i stropoštao niz njega, tik uz Bertranda. Iznenadila ga je vlastita silovitost. Lupkao je Bertranda po licu.

“Hajde, stari moj, probudi se, odmah!”

Nakon nekoliko trenutaka, koji su se doimali kao cijela vječnost, Bertrand je najprije nešto promrmljao, a onda zastenjao dodirnuvši svoj slomljeni nos.

“Odvest ću ga u bolnicu, a vi se pobrinite za Marie-Odile”, naredio je Mallo Matthieuu, potapšavši i voditeljicu Odjela za ljudske resurse po nadlaktici, uz pitanje:

“Jeste li dobro?”

Marie-Odile je spustila pogled i tiho izustila jedno “hvala”. Potom je Mallo odvuкао Bertranda, koji je s mukom pokušavao doći sebi dok su prilazili autu.

“Koji vam je vrug? Zašto ste me tako udarili?”

Mallo je odrješito odgovorio:

“Bertrande, bolesni ste.”

Vodnjikava pogleda i teške glave, pedesetogodišnjak je u autu samo naslonio glavu na prozor i brisao dlanom krv koja mu je curila iz nosa.

Veći dio te večeri Mallo je proveo čekajući rezultate Bertrandovih pretraga. Užasavao se boravka u bolnici. Iz mračnih misli trgnuo ga je liječnik.

“Samo prijelom. Ništa u usporedbi s količinom alkohola koju je imao u krvi i koja ga je mogla ubiti”, rekao je suzdržano muškarac u bijeloj kuti. “Vi ste član obitelji?”

“Ne... Kolega.”

“Vašem kolegi potrebna je pomoć. Zadržat ćemo ga na promatranju još dan ili dva.”

Vraćajući se do svog auta, na bolničkom parkiralištu upravo mu je prilazio Matthieu.

“U kakvom je stanju?” upitao ga je zadihano.

Mallo mu je objasnio situaciju u nekoliko riječi. Iako je znao da je ispravno postupio obranivši Marie-Odile, osjećao se krivim što je onako snažno udario Bertranda. Nikada se ni prema kome nije ponio tako nasilno.

“Znate, nije on uvijek bio takav”, rekao mu je Matthieu, kao da želi opravdati ponašanje izvršnog direktora.

Malloa je jako boljela šaka, a i pulsiralo mu je u glavi, no znatiželja je bila jača.

“Hoćemo li na piće, da dođemo malo sebi?”

“Sa zadovoljstvom”, odgovorio mu je Matthieu i dodao: “Znam jedan zgodan lokal, samo dvije ulice odavde.”

Dva muškarca smjestila su se za stol na krovu terase jednog hotela s kojeg se pružao fantastičan pogled na Sukhumvit, popularnu četvrt u Bangkoku.

Matthieu je Mallou u kratkim crtama objasnio da je Bertrand sve do prošle godine bio omiljeni direktor kojeg su svi poštovali. Nakon smrti supruge, neutješan, odao se piću. Svojim cinizmom i neumjesnim komentarima već je otjerao nekoliko zaposlenika.

“Kada smo doznali da je K-Invest preuzeo dio vlasništva XSoftwarea, pročitali vaš životopis i doznali koliko ste uspješni, svi smo se ponadali da ćete vi preuzeti posao.”

Matthieu je pažljivo promatrao Malloa, nadajući se utješnom odgovoru. Ali, nije ga dobio.

“Neću se dugo zadržati kod vas”, odgovorio mu je Mallo. “Na meni je da poboljšam strategiju poslovanja, ali ne i da preuzmem vodstvo tvrtke.”

“Eh, onda smo u nevolji!” uzdahnuo je Matthieu. “Bez kapetana broda, propast nam ne gine!”

“Ne brinite se, Matthieu. Bertrand će se vratiti, samo se mora dva-tri dana oporavljati”, pokušao ga je umiriti Mallo.

“Ako se vrati i opet bude onaj stari, bolje da uopće ne dolazi!”

Između dvojice muškaraca zavladała je šutnja. Mallo se osjećao nelagodno, pa je pokušao promijeniti temu:

“Kako se osjećala Marie-Odile kada ste je ostavili samu?”

“Zaprepaštena je, i brinem za nju. A osim toga, ima i nekih obiteljskih problema.”

Slušajući Matthieua, Mallo je shvatio koliko su on i svi drugi zaposlenici tvrtke vezani za Marie-Odile, koju su od milja zvali “Mao”. Ta žena bila je velikodušna i uvijek pristupačna, kao neka majka u tvrtki u kojoj je radilo četrdesetak inženjera. Nažalost, već nekoliko mjeseci, svi zaposleni, a osobito ona, trpjeli su Bertrandovo neumješno ponašanje.

“A da stvari budu još gore, njezin muž, kojeg sam vidio samo jedanput, još je gori od Bertranda”, nastavio je Matthieu. “Pravi pravcati narcis koji misli samo na svoju karijeru. Opsjednut je sobom, i koristi svaku priliku da ponizi Marie-Odile kako bi sebe istaknuo. Kretenčina kakve nema!”

Matthieuu su se usta razvezala od dvije čaše viskija. Ispričao je Mallou kako su Marie-Odile, Zoé i on, unatoč različitim temperamentima, osobnostima i životnim filozofijama, nerazdvojan trojac.

Zoé se na Tajland doselila prošlog ljeta kako bi bila bliže Théo, svom prijatelju iz djetinjstva u kojeg je bila potajno zaljubljena. Théo, koji je bio vlasnik malog hotela u Parizu i instruktor ronjenja, sve je napustio kako bi se posvetio izgradnji kompleksa bungalova o svom trošku u zaljevu Phang Nga.

“Otok je južno od Phuketa, nije baš blizu, a opet, može se stići za samo dva sata leta. Što se Zoé tiče, tako mu je svakako bliže nego da je ostala u Francuskoj! Kada je prošlog ljeta Marie-Odile dala oglas za radno mjesto u našoj tvrtki, Zoé se već idućeg dana nacrtala kod nje, preklinjući je da je zaposli. To je jedna vrlo spontana

djevojka koja dobro zna što hoće! Brzo se sprijateljila s Marie-Odile, a njoj je trenutačno vrlo teško, koliko god se trudi ne pokazati. Ne znam što se točno dogodilo jer ne želi o tome razgovarati, ali znam da već godinama ne viđa kćer i da je zbog toga vrlo nesretna. Duboko u sebi, priznat ću vam to, sretan sam što ste Bertrandu razbili njušku. Neprestano ju je maltretirao, a njoj je bilo sve gore.”

Matthieu je Mallou pričao satima, i štošta mu je u povjerenju rekao. Mallou se poprilično svidjela njegova osobnost, a i stil; izgledao je kao kakav model i uvijek je nosio elegantna odijela, a kosa mu je bila zalizana gelom. Doimao se kao duhovita, a istodobno osjetljiva, privlačna osoba.

Mallo se njemu nije do te mjere otvorio, a kada je stigao kući, obuzeli su ga dojmovi te neobične večeri i polako su, u valovima, navirala sjećanja.

Flashback

Ako vam je netko okrutno slomio srce, ali još uvijek imate snage biti dobri prema drugima, onda ste "tvrđ orah" sa srcem anđela.

Keanu Reeves

Udobru i u zlu!" uzviknuli su uglas Benjamin i Justine kada je vlak stigao na kolodvor u Lannionu.

Skrbništvo nad Malloom bilo je službeno dodijeljeno baki i djedu, Madou i njezinu mužu "Kapetanu". Nakon što mu je umrla supruga, njihov sin Erwan bio je neutješan i pao je u depresiju, a siroti mali Mallo isprva je bio povjeren socijalnim službama. Nakon dvanaest mjeseci pregovora, kročio je na peron sa slabošnim osmijehom na usnama. Bacio se u naručje svojoj baki, koja ga je čvrsto privila uza se.

"Je li to sad zauvijek?" upitao ju je očiju punih suza.

"Da, dušo moja", umirivao ga je djed, koji ga je zagrlio poslije bake. "A pogledaj tko te dočekao! Mornar Benjamin i medicinska sestra Justine."

Svako ljetu, njih troje igrali su se pustolova koji

spašavaju svijet. Bilo što, od ranjenih ptica u krletkama do onečišćena morskog dna, poslužilo bi kao izgovor za hitno spašavanje planeta. Benjamin i Mallo prurušili bi se u ratnike, a Justine u medicinsku sestru koja se brine o dvojici osvetnika-zaštitnika. Igra bi svoj vrhunac dostigla kada bi se sva tri protagonista ukrcala na Kapetanov jedrenjak kako bi zajedno plovili Alantskim oceanom.

“U dobru i u zlu!” ponovio je Benjamin pružajući svom prijatelju sablju.

Justine je bila malo suzdržanija i sramežljivija, jer, njezina simpatija doselila se blizu nje, ići će s njom do škole, igrati se na istom školskom dvorištu. Sada će se moći sastajati poslije nastave, ali i vikendima i praznicima, i do mile volje prepuštati se igricama i zagonetkama po puteljcima koji su u kraju u kojem je živjela s bakom, povezivali Perros-Guirec i Ploumanac’h. Još uvijek nije mogla vjerovati da se to doista događa.

Mallo se za tren oka udaljio od bake i kao pravi dječak tri puta udario svojom sabljom od kartona o sablju najboljeg prijatelja, a onda poljubio u obraz Justine, koja se istog trena zarumenjela.

Putem od Lanniona do Perros-Guireca, Benjamin je živahno prepričao Mallou sve dobre vijesti:

“Od ponedjeljka smo sve troje u istom razredu!”

Mallo se nasmiješio. Nakon tragične nesreće u kojoj mu je umrla majka, nemoćno je promatrao oca kako se opija i bježi na posao. Sjedeći sada na stražnjem sjedalu automobila, sa svih strana bio je preplavljen valovima ljubavi. Prekrižio je ruke na prsima, kao da želi zaštititi svoje

dječje srce koje je život već raskomadao. Niz obraze su mu se slijevale suze. Bile su to suze hrabrosti zbog toga što je uspio preživjeti tu tragediju, kao i suze zahvalnosti koju je osjećao prema baki i djedu i prijateljima koji su ga tako toplo dočekali, suze radosnice zbog bolje budućnosti koja tek slijedi. Bilo mu je samo deset godina, a već je iskusio toliko mnogo tuge. Dok je Benjamin nabrajao planove koje su kovali čekajući ga svih tih dugih mjeseci, Mallo je u sebi gušio posljednji jecaj.

Justine je osjetila da je tužan, stavila mu je rupčić u ruku i šapnula mu na uho: “Ne brini se, ja ću brinuti o tvom srcu.” Dječak ju je pogledao očima crvenim od suza i šutke kimnuo glavom.

“Večeras slavimo kod kuće uz palačinke!” rekla je Madou. “I da... Budete li poslušni, moći ćete spavati svi zajedno.”

Povici radosti prolomili su se na stražnjem sjedalu automobila. Mallo je brisao posljednje suze s lica.

“Usijat ćemo tavu za palačinke!” nadovezao se Kape-tan, namignuvši unuku u središnjem retrovizoru.

Počevši od toga dana, Mallo je rastao uz miris mora koji mu je cijelio rane. Većinu slobodnog vremena provodio je pod vodom sa Justine, u trgovini nautičke opreme gdje je Benjamin pomagao ocu, ili na brodu sa svojim djedom, pecajući, ludo se zabavljajući, ili pak jednostavno uživajući u tišini. Zaokupljen svojim poslovima i putovanjima s kontinenta na kontinent, njegov je otac nadoknađivao svoju odsutnost mjesečnim čekovima koje su Madou i René polagali na bankovni račun “za

malog”. Taj novac nisu podizali čak ni u najtežim danima, i namijenili su ga za Malloovo školovanje. Kapetanova mirovina nije bila velika, no trudio se da Mallou ništa ne nedostaje. Nastojao je nadoknaditi propuste svoga sina, prenoseći unuku ono što je njemu bilo najvrednije: svoju ljubav prema moru. Baka ga je učila kako tražiti školjke za vrijeme oseke i kako razlikovati vrste algi. Dala mu je svu svoju ljubav. Zahvaljujući njihovoj ljubavi i brizi, Mallo se uspio oporaviti i stasao je u darovita srednjoškolca koji će poslije pohađati najbolje fakultete.

*

Mallo je još uvijek bio zadubljen u svoja sjećanja kad je zavibrirao telefon i brzo ga vratio u stvarnost.

Nepoznat broj: Nađemo se za 15 minuta na noćnoj tržnici. Treća ulica s desne strane kada izađeš iz zgrade. Phueng.

Pa dobro, otkud joj moj broj?, pomislio je istodobno zapanjen i zainteresiran. Ni sam nije znao zašto, ali najednom je ustao i krenuo na zakazani sastanak.